

εἶναι ἀπλοχωρία νὰ παίξωμε Μέγαρ. Ἐδῶ δὲν ἔχομ' ἀπλοχωρία Θήρ. Ἐχει ἀπλυνχωρία τὸ κατώει Ἄνδρ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἄπλ α 2. 2) Μεταφ. ὑπομονή, ψυχικὴ ἀντοχή Θράκ. (Σαρεκκλ.): Χρειάζεται, παιδί μου, ἀπλοχωρία μεγάλ' γιὰ νὰ βαστάξῃς τὸ δόνο σ'.

ἀπλόχωρος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) ἄπλόχωρος Βιθυν. (Προῦσ.) Εὐβ. (Κάρυστ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Μεγίστ. Πελοπ. (Βυτίν. Καλάβρυτ. Σουδεν. κ. ἄ.) Ρόδ. Σέριφ. ἀπλόχουρους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Σισάν.) κ. ἄ. ἄπλόχουρους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Κοζ.) κ. ἄ. ἄπλόχωρος Εὐβ. (Κονίστρ.) ἄπλύχωρος Ἄνδρ. Πελοπ. (Γέρμ. Μάν.) ἄπλύχουρος Πελοπ. (Κότρων.) ἄπλύχωρος Ἡπ. Ἰων. (Σόκ.) Πελοπ. (Τριφυλ.) ἄπλύχουρους Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν. Στρόπον.) ἄπλύχουρους Σαμοθρ. ἄπλύχουρους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλόσ, παρ' ὃ καὶ ἀπλύς, καὶ τοῦ οὐσ. ἄπλωρος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἔχων ἐπάρκειαν χώρου, εὐρύχωρος ἐνθ' ἄν.: Λιβάδι - μέρος - σπίτι ἀπλόχωρο πολλαχ. Ἀπλόχωρος τόπος αὐτὸς Θήρ. Αὐλὴ ἀπλόχωρη Θράκ. Σῦρ. Μόρχειται ἄπλόχωρο τὸ παπούτσι Σουδεν. Ἀπλύχωρη κάμαρα Ἄνδρ. Ἀπλύχωρος σάκκος Μάν. Ἀπλύχωρη σκούφια αὐτόθ. Τὰ ροῦχα τοῦ ἔρχονται ἄπλύχωρα Τριφυλ. Τὸν π'κάμ' σου ἦρθι ἄπλύχουρου Εὐβ. (Στρόπον.) || Φρ. Ἀπλόχωρη καρδιά (μὴ στενοχωρουμένη, ὑπομονητικὴ) Θήρ. Κρήν. Σαρεκκλ. || Ἄσμ.

Ἀπλόχωρο ν' τὸ στρώμα μου, σώνει μ' ἐμὲ καὶ κείνο Κρήτ. Συνών. ἀνάχωρος 1, ἀντίθ. στενόχωρος. β) Ἐπὶ περιεχομένου, ὁ ἀνέτως εὐρισκόμενος ἢ κείμενός που Εὐβ. (Κονίστρ.) Πελοπ. (Σουδεν. Τριφυλ.): Βάλε τὰ σταφύλια 'ς ἓνα καλάθι μεγάλο γιὰ νὰ εἶναι ἄπλύχωρα Τριφυλ. Μπαίνει ἄπλόχωρο τὸ χέρι μου μέσα Σουδεν. 2) Μεταφ. ὑπομονητικός, γενναῖος Θράκ. (Σαρεκκλ.): Ἀπλόχωρος ἄνθρωπος αὐτός. Συνών. ἀνάχωρος 2.

Β) Οὐσ. 1) Τὸ κατὰ τὸν τοκετὸν σχηματιζόμενον πλήρες ὕγρου θυλάκιον Εὐβ. (Κάρυστ.): Ἐσπασε ὁ ἀπλόχωρος. 2) Οὐδ. ἐπάρκεια χώρου, εὐρυχωρία Σκυρ.: Ἀῶ ἔχομε ἀπλόχωρο γιὰ οὔλοι μας τοσοῖ δ' λειές.

ἀπλοχωρῶ Θήρ. Σίφν. Σῦρ. ἀπλουχωρῶ Θράκ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλόχωρος.

1) Γίνομαι ἀπλόχωρος, ἀποκτῶ ἐπάρκειαν χώρου Θήρ. Θράκ. Σίφν.: Ἐφυγαν τὰ παιδιὰ μας ἀπὸ τὸ σπίτι κι ἀπλοχωρέσαμε Σίφν. Τρανίζον πάρα 'κεῖ ν' ἀπλοχωρέσωμε λιγάκι αὐτόθ. Συνών. ἀπλοχωραίνω, ἀπλοχωρεύω, πλατυχωρεῖμαι (ἰδ. πλατυχωρῶ). β) Ἀποκτῶ, ἔχω εὐρυχωρίαν εὐρισκόμενος ἢ κείμενός που Θήρ. Θράκ.: Τὸ πιλάβι θ' ἀπλοχωρήσῃ μέσ' 'ς τὴν ἀπλάδενα Θήρ. Ἀπλοχωρέσα τώρα (ἐνν. εἰς τὸ νέο σπίτι) Θράκ. 2) Κάμνω εὐρυχωρίαν, κάμνω τόπον Σῦρ.: Ἀπλοχώρεσε γιὰ νὰ καθίσωμε κ' ἐμεῖς.

ἀπλύμιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπλύμιγος Πόντ. (Σάντ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πλνμιστός < πλνμίζω.

Ὁ μὴ ταγισθεὶς μὲ πλνμίν, μὲ βρασμένην ὕδαρῃ τροφήν, ἐπὶ τῆς ἀρτιτόκου ἀγελάδος: Ἐφέκεν ἀπλύμιγον τὸ χτήνον δύο ἡμέρας. Πβ. ἀτάγιστος.

ἀπλυσάδα ἢ, Κύθν. ἀναπλυσάδα Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλυσία καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι). Διὰ τὸν τύπ. ἀναπλυσάδα ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

1) Τὸ νὰ εἶναι τις ἄπλυτος, στέρησις πλύσεως, καθα-

ρισμοῦ, ρυπαρότης ἐνθ' ἄν.: Ἀπ' υσάδα ποῦ τὴν ἔχει! βρομᾷ ἀπὸ τὴ γλίτσα! Κύθν. || Ἄσμ.

Τὸ χρωμα μου πα ἔλλαξεν ἀσ' σὴν ἀναπλυσάδαν

Τραπ. Συνών. ἀλουσία, ἀπαλλάγασμα, ἀπαλλαγισμός, ἀπαστρία 1, ἀπαστρίλα, ἀπαστροσύνη, ἀπλυσία 1, ἀπλυσίλα, ἀπλυτάδα, ἀπλυτίκλα, ἀπλυτίλα. 2) Ἐπὶ τοῦ οἴνου, δυσάρεστος ὁσμὴ καὶ γεῦσις προερχομένη ἐξ ἀτελοῦς καθαρισμοῦ τοῦ οἴνοφόρου βυτίου Κύθν. Συνών. ἀπλυσία 2.

ἀπλυσία ἢ, ἀπλυσία Πελοπ. (Μάν.) ἀπλυσία σύνθηθ. ἀπλυσία πολλαχ. ἀναπλυσία Πόντ. ἀνηπλυσία Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπλυσία. Διὰ τὸν τύπ. ἀναπλυσία ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

1) Ἀπλυσάδα 1, ὁ ἰδ., σύνθηθ.: Τὸν ἔφαγε ἡ ἀπλυσία. Βρόμῃσε ἀπὸ τὴν ἀπλυσία σύνθηθ. Ποῦ τὴν ἀπλυσίαν ἐξουρωθήκαμεν οὔλοι μας Κύπρ. Ἀφ' νι τοῦ σπίτ' ἔρ' μου τοῖ σκουτ' νό, γιμᾶτον ἀπλυσία Λέσβ. Ψείρισσε ἀπὸ τὴν ἀπλυσία Μάν. Τὰ λώματα μ' ἐλερωθῶν ἀσ' σὴν ἀναπλυσίαν Πόντ.

β) Ἡ μὴ ἐκτέλεσις πλύσεως, ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῶν ἄλλων τῆς καθημερινῆς χρήσεως ὑφασμάτων Εὐβ. (Λίμν.) Σάμ.: Ἐχομ' ἀπλυσά (ἀπὸ πολλοῦ δὲν ἐπλύναμε) Λίμν. 2) Ἀπλυσάδα 2, ὁ ἰδ., Κύθν.

ἀπλυσίλα ἢ, Πελοπ. (Ἀρκαδ. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλυσία καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Ἀπλυσάδα 1, ὁ ἰδ.

ἀπλυτάδα ἢ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπλυτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ἀπλυσάδα 1, ὁ ἰδ.

ἀπλυτεύω ἀμάρτ. ἀπλυτεύου Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπλυτος.

Εἶμαι ἄπλυτος, ἀκάθαρτος.

ἀπλυτίκλα ἢ, Πελοπ. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπλυτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκλα.

Ἀπλυσάδα 1, ὁ ἰδ.

ἀπλυτίλα ἢ, Πελοπ. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπλυτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Ἀπλυσάδα 1, ὁ ἰδ.

ἀπλυτοβεδούρα ἢ, Πελοπ. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Κορινθ. Οἶν. Σουδεν. Τρίκκ.) ἀπλυτουβιδούρα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπλυτουβιδούρου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπλυτος καὶ τοῦ οὐσ. βεδούρα.

Ἀκάθαρτος ὡς ἄπλυτη βεδούρα ἐνθ' ἄν.: Νιὰ ἄπλυτη τὴ λέμε ἀπλυτοβεδούρα Βούρβουρ. Ἐν τῇ ἢ ἀπλυτοβεδούρα (ἐν = ἰδὲ) Τρίκκ. Ἡ λ. ὡς παρωνύμ. Αἰτωλ.

ἄπλυτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄπλυτους βόρ. ἰδιώμ. ἄπλυτο Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν.) ἄπλυτο Ἀπουλ. ἀνέπλυτος Ἡράκλ. ἀνήπλυτος Ἀμοργ. Ἀστυπ. Θήρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἄ.) Νίσυρ. Σύμ. Σῦρ. ἀνήπλυτους Λυκ. (Λιβύσσ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπλυτος. Διὰ τοὺς τύπ. ἀνέπλυτος καὶ ἀνήπλυτος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ πλυθεὶς, ὁ μὴ διὰ τῆς πλύσεως καθαρθεὶς, ρυπαρός, ἀκάθαρτος κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.

Οἶν. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): **Ἀπλυτα πιάτια - ποτήρια - ροῦχα* κττ. κοιν. **Ἀδλυτα τσαὶ πλυμένα εἶν' ὅλο μία* (τὰ ἄπλυτα καὶ τὰ πλυμένα εἶναι τὰ ἴδια) **Ἀπουλ. Ἀνήπλυτα ροῦχα* Κρήτ. Πάρ. || Φρ. **Ἀπλυτα μαλλιά* (οἱ μαλλοὶ τῶν προβάτων, οἱ κατὰ ὀπίσθια σκέλη, κσιρόμενοι περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔαρος, διὰ τὸ ὅτι δὲν ἐπλύθησαν ἀκόμη εἰς ποταμὸν ἢ εἰς θάλασσαν. Συνών. *κολόκουρα, κολοκούρια, κολοκουρίδια*) Κίμωλ. Πελοπν. (Κορινθ.) **Ἀνήπλυτος* κῖ *ἀσούβιαστος* (ἐπὶ ἀκαθάρτου. *ἀσούβιαστος* = ὁ μὴ λευκανθεὶς διὰ γαλακτώματος ἀσβέστου) Α.Κρήτ. **Ἀνήπλυτο τσουκάλι* (ἄσχημος ἀνὴρ ἢ γυνή) Νίσυρ. **Ἀνήπλυτη κοιλιά* (ὁ στόμαχος καὶ τὰ ἔντερα κλαπέντος σφαγίου ἀναρτώμενα ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοῦ ζυφοκλόπου) Κρήτ. Μοῦ **ῥχεται 'σάν νὰ φορῶ ἀνήπλυτη κοιλιά* (προσβάλλομαι βαρύτερα) αὐτόθ. || **Ἄσμ.*

Πομπή τῶν ἁγίων εἶσαι σὺ καὶ κάμνεις τὴ μεάλη, μὰ ποῖός σὲ καταχρειάζεται, ἀνήπλυτο τσουκάλι;

Νίσυρ. Συνών. *ἄλουστος, ἀπάστρευτος* 1. β) Τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐς., ἐπὶ ἐσωτερικοῦ ἐνδύματος μήπω πλυθέντος πρὸς καθαρισμὸν κοιν.: *Μάζωξε τὰ ἄπλυτα, γιατί θὰ βάλωμε μπουγάδα κοιν.* || Φρ. *Βγάζω τ' ἄπλυτά μου* (ἐμφανίζω τὰ ἐλαττώματά μου, τὰς κακίας μου) κοιν. *Βγάζω τ' ἄπλυτά μου 'ς τὸ δρόμο* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) *πολλαχ. Ἀντεῖν' ἔχ'νε πουλλά ἄπλυτα* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) *Στερελλ. (Αἰτωλ.) Παίρνει τ' ἄπλυτά του ἢ παίρνει τ' ἄπλυτά του καὶ τὰ πλυμένα του* (ἐπὶ τοῦ ταχέως καὶ αἰσχροῦς ἀπομακρυνομένου ἢ ἐξαφανιζομένου) *πολλαχ. Πλέν' τ' ἄπλυτα* (ἐπὶ τοῦ διεξάγοντος τὴν πλύσιν βραδέως) **Ἡπ. (Ζαγόρ.)* 2) **Ὁ μὴ πλυθεὶς τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας, ἰδία τὴν πρωϊάν, ἀνιπτος* σύνθηθ.: **Ἀπλυτος εἶν' ἀκόμη σύνθηθ. Νίβρον, γιατί εἶσ' ἀνήπλυτος* Θήρ. || Παροιμ.

Ἡῦραν οἱ ἄπλυτοι νερόν κ' οἱ ἄλουστοι σαποῦνι, ἦῦραν κ' οἱ ἄξυπόλυτοι καλίκια μὲ τοῖς ἄτσε

(ἐπὶ τῶν τυχαίως καὶ ἀναξίως πλουτησάντων) Σύμ. Συνών. *ἀνιψος* 1, *ἀνιψος*. 3) **Ὁ φορῶν ρυπαρὰ ἐνδύματα* Πόντ. (Τραπ.) *Στερελλ. (Αἰτωλ.)*

β) Μεταφ. 1) Κακός, μοχθηρός, ἀπεχθής *Στερελλ. (Ἀράχ.)*: *Δὲν εἶδες τί ἄπλυτος εἶναι!* 2) **Ὀνειδιστικῶς, εὐτελῆς, ἄσημος* Πελοπν. (Γελίν. Κορινθ. κ. ἄ.): **Ἀντε νὰ χαθῆς, μωρὴ ἄπλυτη!*

ἀπλωδιπλωσιὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀπλουδιπλουδὰ Λέσβ.

**Ἐκ συμφύρ. τῶν οὐς. ἀπλωσιὰ καὶ διπλωσιὰ.*

**Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὑφάσματος:* **Ἄσμ.*

**Σ τὴ μέση φαίνει τὸν ἀγρό, 'ς τὴν ἄκρη τοῦ φιδάρι τοῖ πὰ 'ς τὴν ἀπλουδιπλουδὰ φαίνει ἀνατουράλι*

(ἀνατουράλι ἀντὶ νατουράλι = εἶδος ἄνθους ἢ φυτοῦ).

ἀπλωμα τό, κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.) *ἀπλωμαν* Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) *ἀπλουμαν* Λυκ. (Λιβύσσ.)

Τὸ μεσν. οὐς. *ἀπλωμα*.

1) Πᾶν ὅ,τι ἀπλώνεται, ὅ,τι διατίθεται κατ' ἔκτασιν, ἐπὶ ὑφάσματος Θήρ.: **Ἀπλώματα, χράμα, κιλίμα, χαλιά.* **Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Πασχάλ. 1,544,19 (ἐκδ. Βόννης)* «διάλιθα χρυσουῖφῃ ἀπλώματα τοῦ ἁγίου θυσιαστηρίου».

2) **Ἡ κατ' ἔκτασιν διάθεσις, ἐξάπλωσις, ἀνάπτυξις, οἶον πρὸς ἡλιασμὸν ἢ στέγνωσιν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.):* Τὸ ἀπλωμα τῆς πεσιέτας - τῶν ρούχων - τῶν σεντονιῶν - τῆς σταφίδας - τοῦ χαλιοῦ κττ. κοιν. *Τὰ δικά σου τὰ ἀπλώματα δὲ μ' ἀρέσουνε* Θήρ. *Βιάζομαι, γιατί ἔχω ἀπλωμα* Πελοπν. Χίος *Ἐτόλωσα τ' ἀπλωμαν τῇ λωματίων - τῇ πουλγουρί* κττ. (ἐτελείωσα τὸ ἀπλωμα τῶν ρούχων - τοῦ πλιγουριοῦ) Κοτύωρ. Χαλδ. Συνών.

ἀπλωμός, ἀπλώσιμον. β) **Ἐπὶ τῆς τυροκομίας, νόσος τοῦ τυροῦ, καθ' ἣν οὗτος ἀποβάλλει τὴν συνεκτικότητά του καὶ οὕτω ἀπλώνεται* ΝΖυγούρ. Τυρός *Ἀγράφ. 65.* γ) **Ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ νὰ ἐκτείνῃ τις τοὺς πόδας του σύνθηθ.:* *Γιὰ δὲς ἀπλωμα ποδιῶν!* σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.): **Ἐμορφον ἔρται με τ' ἀπλωμα 'ς τὸ τῶαῖρ* (μοῦ ἀρέσκει τὸ ξάπλωμα 'ς τὴν χλόην) Κοτύωρ. || Παροιμ. *Κατὰ τὸ πάπλωμα καὶ τὸ ἀπλωμα* (ὅτι ἀναλόγως τῶν δυνάμεών μας πρέπει νὰ ἐκτείνωμεν τὰς ἐργασίας μας) Πελοπν. (Λάστ.) κ. ἄ. Συνών. *ξάπλωμα, ξάπλωταρειό.* 3) **Ἐκτασις, εὐρυχωρία* Πελοπν. (Λακων.): *Νὰ ἀπλωμα!* Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. *ἀπλωμα* 2.

ἀπλωμάτσα ἢ, ἀμάρτ. **πλουμάτσα* **Ἡπ. (Ἄρτ. Πρέβ.)* **δλουμάτσα* **Ἡπ. (Ἄρτ.)*

**Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπλωμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άτσα κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς ὀνομαστικῆς ὡς καὶ στρωμα -στρωμάτσα.*

**Ἡ στρωμνὴ ἐφ' ἧς κοιμῶνται, στρωμα εἶτε τὸ σύνολον εἶτε τὸ περικάλυμμα ἐνθ' ἄν.:* *Γέμ'σα τ' δλουμάτσα μαλλιά* **Ἀρτ. Ἀδειασα σήμιρα τ' δλουμάτσα κ' ἔπλυνε τὰ μαλλιά αὐτόθ. Συνών. στρωμα.*

ἀπλωμός ὁ, Κρήτ. Πελοπν. (Τριφυλ.) κ. ἄ.

**Ἐκ τοῦ ρ. ἀπλώνω. Διὰ τὴν παραγωγὴν ἰδ. ἀνακατωμός.*

**Ἀπλωμα* 2, ὁ ἰδ., συνεκφερόμενον μετὰ τοῦ δὲν ἔχει εἰς δῆλωσιν τοῦ ἀδυνάτου (ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 417) ἐνθ' ἄν.: **Ἀπλώνω ἀπλώνω τὰ σκοιτὰ τόση ὥρα καὶ ἀπλωμό δὲν ἔχουνε* (δὲν τελειώνει τὸ ἀπλωμά των) Τριφυλ.

ἀπλώνω κοιν. καὶ Καπ. (**Ἀραβάν. Σινασσ. κ. ἄ.*) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. **Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.*) ἀπλώνω **Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κύπρ. Ρόδ. ἀπλώνον* βόρ. ἰδιώμ. **πλώνω* Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κασ. Χίος κ. ἄ. **πλώνω* **Ἀπουλ. Καλαβρ. Κάλυμν. Κύπρ. Κῶς Χίος (Πυργ.)* **πλώνον* Θράκ. (**Ἀδριανούπ.*) **πλώνον* Εὐβ. (**Ἀνδρων. Κονίστρ. Κύμ. κ. ἄ.*) ἀπλώθω **Ἀμοργ. Θήρ. Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Κίμωλ. Κύπρ. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) Σέριφ. Σίφν. Πόρ. πλώθω* Μεγίστ. ἀπλώθου Λυκ. (Λιβύσσ.) Μέγαρ. ἀπλέν-*του* Καλαβρ. (Καρδ.) ἀπρού-*χου* Τσακων. ἀφκώνω Καπ. **φκώνω* Καπ. (Φάρας.)

Τὸ μεσν. ἀπλώνω, ὁ ἐκ τοῦ μεταγν. ἀπλῶ. Διὰ τὸν τύπ. ἀπρούχου πβ. πλάσσω - πράσσου, ματώνω - ματούχου, περὶ ὧν ἰδ. GAnagnostopulos Tsakon. Grammat. 48 κέξ. Διὰ τὸν τύπ. ἀφκώνω πβ. πλάτανος - φκάτανος, περὶ οὗ ἰδ. RMDawkins, Modern Greek in Asia Minor 158 § 274. Διὰ τὸν τύπ. ἀπλώθω πβ. νοιώνω - νοιῶθω, ἰδ. καὶ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,297.

α) Μετβ. 1) **Ἐπὶ ὑφασμάτων ἐν γένει, ἀναπτύσσω, διαπτύσσω, ἀναπεταννύω, συνήθως ἐπὶ πλυθέντων πρὸς στέγνωσιν κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ. κ. ἄ.) Καπ. (*Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. *Οφ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.:* **Ἀπλώνω τὰ ροῦχα - τὰ σεντόνια νὰ στεγνώσουν.* **Ἀπλώνω τὸ πάπλωμα - τὸ στρωμα - τὸ χαλί κττ.* **Ἐχω ἀπλωμένα τὰ ροῦχα κοιν.* **Ἐπλώσα τὰ λώματα* Κερασ. Κοτύωρ. || Παροιμ. φρ. **Ἀπλώνει τὸ ζωνάρι του γιὰ καβγᾶ ἢ ἀφίνει τὸ ζωνάρι του λυμένο γιὰ καβγᾶ* (οἶονεὶ ἀφίνει τὸ ζωνάρι του νὰ σύρεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἵνα πατηθῇ ὑπὸ τινος καὶ οὕτω προκληθῇ λογομαχία ἢ καὶ συμπλοκή. **Ἐπὶ προκλητικῶ ἢ φιλέριδος) πολλαχ. Ἀπλώνω τὰ παννὰ* (ἐπὶ ἱστιοφόρου πλοίου) πολλαχ. **Ἀπλώ* ὁ μύλο (βραχυλ. ἀντί: ἀπλώνω τὰ παννὰ τοῦ μύλου) ..σθηρ. **Σ ἕναν ἥλιο ἀπλώνουνε τὰ ροῦχα τους* (ἐπὶ

